

Antti Kylliäisen armoton armo

Antti Kylliäisen uusi kirja ”Maan päällä niin kuin taivaassa: Jumalan ja ihmisten armo” puhuu 253 sivun verran armosta – ei kuitenkaan Jumalan armosta Kristuksessa.

Antti Kylliäisen kirja *Kaikki pääsevät taivaaseen* nosti hänet yhdeksi Suomen tunnetuimmista papeista. Hänen uusi kirjansa *Maan päällä niin kuin taivaassa: Jumalan ja ihmisten armo* on jo ehtinyt kohauttaa. Siinä hän kirjoittaa kristinuskon kaikkein keskeisimpiin kuuluvasta asiasta, Jumalan armosta.

Millaista uskonnäkemyistä ja millaista armoa hän julistaa?

Kylliäiselle Raamattu ei ole Jumalan sanaa. Hän kirjoittaa: ”Raamattu on oikeassa käytössä silloin, kun se ymmärretään kokonaisuutena myyttejä ja kertomuksia. Raamatun äärellä ei pidä kysyä, mikä on totta ja mikä ei, vaan miten eri tavoin tämän voisi ymmärtää ja mitä kaikkea tästä voisi oppia. Raamatun tekstien suuruus ei ole siinä, että ne sisältäisivät selkeitä ja yksiselitteisiä totuuksia, vaan siinä, että ne ovat avoimia lukemattomille erilaisille tavoille tulkita ja ymmärtää. Siinä on syy siihen, että Raamatun kertomukset ovat moneen kertaan ulkoa opittunakin aina yhtä tuoreita ja eläviä.” (s. 67) Jumala ei ylipäätään pysty puhumaan ihmisille mitään: ”Meidän tämän maailman ihmisten kanssa Jumala ei kommunikoi suoraan puhumalla, vaan epäsuorasti tekojensa kautta” (s. 180).

Riisuttu kristinuskko

Kun Raamattu ei enää saa ohjata ajattelua, Kylliäinen on vapaa kehittämään oman uskontonsa, jossa on enää tuskin rippeet jäljellä klassisesta kristinuskosta. Pappina ja teologina Kylliäinen toki tietää, mitä klassinen

kristinuskko opettaa muun muassa sovituksista (s. 23, 51, 94), mutta hän hylkää nämä opetukset. Saatana ei hänestä ole todellinen olento (s. 112). Syntiinlankeemus ei vienyt ihmisiltä Jumalan hyväksyntää (s. 67). Helvettiä ei ole olemassa (s. 17). Klassista sovitusoppia Kylliäinen karsastaa aivan erityisesti: ”Jumala ei olekaan se klassisen sovitusopin alkukantainen hirviö, jonka pitää saada verta voidakseen antaa anteeksi” (s. 94). ”Jeesus ei ollut sijaiskärsijä, joka Jumalan edessä kantoi kaiken synnin ihmiskunnan puolesta, vaan kanssakärsijä meidän kaikkien rinnalla” (s. 94).

Antti Kylliäinen ei ota syntiä vakavasti. Tässä on hyvä sanoma hänen mukaansa: ”Jokainen vääräys ja paha teko on siten anteeksi annettu sillä hetkellä, kun se on tullut tehdyksi” (s. 95). Tällainen ”armo” on armoa ilman Kristuksen sovitusväytettä. Mihän sovitus tarvittaisiinkaan, sillä ”vaikka synti meille itsellemme on iso riesa, Jumalalle se ei ole mikään ongelma. Jumalalle ei tuota minkäänlaisia vaikeuksia hyväksyä meitä juuri tällaisina, kaikin tavoin vajavaisina, hyvinä ja pahoina olentoina. Hänen on helppo antaa meille anteeksi kaikki tekomme ja aikaansaannoksemme, olivatpa ne pahuudessaan miten suunnattomia tahansa.” Meillä ei siis ole mitään syytä kokea syyllisyyttä juuri mistään: ”Tottelemattomuus, ääneen lausumattomat pahat ajatukset, vääränlaisiksi koetut tunteet tai edes jumalanpilkkua eivät ole asioita, joiden vuoksi meidän olisi syytä tuntea syyllisyyttä.” (s. 184)

Miten Kylliäinen voi tietää?

Tässä ilmenee eräs Kylliäisen uuden uskonnon käsitämättömiä piirteitä. Hän ei usko, että Jumala olisi ilmoittanut meille mitään sanallisesti. Mistä ihmeestä Kylliäinen siis voi – hylättyään Raamatun – tietää niin tavattoman paljon Jumalasta ja tuonpuoleisesta, armosta ja teologiasta? Mistä hän on saanut tietää, että Jumalan on helppo antaa anteeksi, ettei ole mitään viimeistä tuomiota, että saatanaa ei ole, ettei pidä kokea syyllisyyttä Jumalan edessä ja niin edelleen? Onko hänellä tuonpuoleiseen jonkinlainen suora yhteys, joka meiltä muilta puuttuu? On tavatonta pöyhkeyttä pappina julistaa ihmisille varmana kaikenlaista epäraamatullista hölynpölyä, vaikkei ole esittää mitään perusteita väitteilleen.

Vanhaa kristillistä harhaoppia

Kylliäinen tietää varsin hyvin julistavansa aivan toisin kuin kaikki kristilliset kirkkokunnat ovat vuosisatojen ajan julistaneet. Tämä ilmenee hänen artikkelistaan Helsingin Sanomissa muutama viikko sitten. Teologeille on selvää, että hänen oppinsa on vanhaa kristillistä harhaoppia. Helsingin teologisen tiedekunnan systemaattisen teologian vs. professori Antti Raunio toteaa Kirkko ja Kaupunki -lehden numerossa 32, että Kylliäisen edustama oppi on aina torjuttu kirkossa ja määritelty harhaopiksi. Raunion mukaan Kylliäinen ”leikkaa suuren osan kristinuskosta pois. Tämä johtaa erittäin yksipuoliseen Raamattua ja kristinuskon sanomaa voimakkaasti karsivaan oppiin. Kylliäisen käsitys Jumalan rakkaudesta ei edusta raamatullista kristinuskoa.”

Kotimaa-lehden päätoimittaja Jaakko Elenius sitä vastoin tukee Kylliäistä. Hän vertaa tätä Lutheriin ja Tuomas Akvinolaiseen ja on huolissaan siitä, että tämän julistama sanoma ei mene perille.

Kirkkomme piispat eivät ole toistaiseksi ainakaan millään julkisuudessa tiedossa olevalla tavalla puuttuneet Antti Kylliäisen opetukseen. Nyt kun kirkosta on kadonnut kaikki opillinen yhtenäisyyden ja oikeassa olemisen vaatimus (ortodoksia), jäljellä on enää sellainen järjestysfundamentalismi, joka rankaisee ankarasti niitä, jotka poikkeavat kirkon oikeaksi katsomasta käytännöstä (ortopraksia). Näyttää siltä kuin papit saisivat ajatella ja opettaa mitä haluavat, kunhan eivät lakkaa kastamasta, jakamasta kaikille ehtoollista ja toimittamasta muita kirkollisia toimituksia uskollisesti.

Antti
Kylliäinen
maan
päällä
niin
kuin
taivaassa

Jumalan ja ihmisen armo

OTAKS

Ei mitään annettavaa syntisille

Tavalliselle Jumalan pyhyttä kunnioittavalle ja syntejään katuvalle ihmiselle Antti Kylliäisen kirjalla ei ole mitään annettavaa. Hänelle Kylliäisen armo on täysin armotonta. Se on samanlaista armoa, jota löytyy kosolti islaminuskoisten Koraanista: oletusta, että Jumala on meille armollinen suoraan ilman Kristuksen sijaissovitustyötä ristillä.

Syntinen ihminen tajuaa, ettei tällaisella omatekoisella armolla tee viimeisellä tuomiolla yhtään mitään. Hän joutuu etsimään lohdutuksensa muualta kuin tämän papin kirjoista.

Leif Nummela